

Scénář k rozhlasové reportáži - Marie Hrbková

To si pamatuju a i to vidím, jak letělo nad náma letadlo, hodně nízko, a viděla jsem i toho pilota, jak se na nás smál, jako na děti, to mi bylo asi 6 a letěli bombardovat České Velenice.

Paní Marie Hrbková se narodila v Bukové v jižních Čechách roku 1938. Šumavu a jižní Čechy dodnes miluje. I přesto, že v nich zažila za 2. světové války i těžké chvíle.

To si pamatuju, když třeba byl hlášený nálet, tak mně bylo těch šest, bráčkovi byly čtyři no a maminka vzala honem chleby, co byly, do kočárku, nás vzala do kočáru a sama byla těhotná...a utíkala s náma do lesa.

V jejím dětství byla škola úplně jiná, než je dnes. Učitelé trestali zlobivé děti rákoskou a tahali je za uši. Přesto na školu vzpomíná ráda. Dokonce v ní zažívala i lumpárny.

V první třídě jsme šly za školu...to ještě bylo za války s nějakou Boženkou Honrovou a neuměly jsme německou hymnu a tak jsme šly právě za školu.

Život na Šumavě byl tehdy drsný. Do školy se chodilo v dřevácích a v zimě jim cestu půlmetrovým sněhem prošlapávali kluci. Od dětství musela pomáhat rodičům na poli a se sklizní obilí.

To se stavěly takový mandele, a to se teprve svázelo domů a mlátilo se to. Z toho vypadávalo z jedné strany zrní a z druhé strany, jak mělo to zrní ty plevy, tak z druhé strany šly plevy. Byla to velká dřina, ale museli jsme to dělat, jinak bysme neměli na chleba.

Po konci druhé světové války se v sedmi letech stěhovala do většího domu po Němcích, kteří museli Československo po válce opustit. V obci Janovka na ně čekalo v novém domě velké překvapení.

Tak tatínek říkal: Hele mámo pojd' se podívat. Hele tam jsou nějaký dveře...železný. Tak tam vlez. Tam byla chodba přes celou zahradu pod nějaký strom. Tam byl dlouhý stůl a lavice. Takovej úkryt to byl před náletem.

V bunkru našli různé cennosti. Většinou to byly porcelánové jídelní soupravy a dolní části šicích strojů. Němci už se pro cennosti nikdy nevrátili a paní Hrbková žila v domě až do svatby.

I přes to, jak těžký měla život, si ho dokázala užívat naplno. Zpestřovala si ho tancovačkami, při kterých poznala i svého manžela Jiřího. Možná za to vděčí své mamince, která ji k tomu trochu popostrčila.

Maminka říkala: „Ty děvčata co jsou ve tvém věku, ty už tam tancují a ty seš pořád doma.“ No a jednou jsme šly, abychom se roztancovaly, tak jsme se převlékly do masek na maškarní a od té doby už jsem chodila pořád.